

Arrest

nr. 108 160 van 9 augustus 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juli 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag in tot verkrijging van een visum type D op het Belgische consulaat te Marokko, dit in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 7 januari 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van het gevraagde visum gezinshereniging.

1.2 Op 7 juli 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3 Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 februari 2013. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. Voorna(a)m(en): M. Nationaliteit: Marokkaan Geboortedatum: x.x.1983 Geboorteplaats: AJIOU

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980: in de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van de burger van de Unie: (...) 4° het huwelijk van de burger van de Unie(...) wordt ontbonden (...) of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 03.04.2012 declaratie vertrek, voorstel afvoering van ambtswege staat en dat zijn echtgenote opnieuw staat ingeschreven op het adres van haar ouders . Verder blijkt uit het relatieverslag van de politie van Antwerpen dd. 13.04.2012 dat "volgens bewoners is A. daar niet meer woonachtig. Relatie is afgelopen" Op 17.06.2012 heeft de echtgenoot van betrokkene dan, bij de politie van Antwerpen, een aangifte van schijnhuwelijk gedaan (PV: AN55.LB.086587/2012 dd. 17.06.2012).

Via het schrijven van haar advocaat dd. 30.03.2012 deelt de echtgenoot van betrokkene ook mee dat er tussen haar en haar echtgenoot ernstige huwelijksmoeilijkheden bestaan en dat zij niet langer een gezin vormen en gescheiden leven. En ze heeft aan de advocaat de opdracht gegeven om de echtscheiding eerstdaags in te leiden voor de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Uit bovenstaande elementen kan gesteld worden dat er niet langer sprake is van een samenwonen noch van een gezinscel tussen beide.

Op 16.05.2012 werd een document aan betrokkene betekend waarin hij werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen die onze diensten toelaten de situatie van betrokkene in België te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Uit het voorgelegd medisch attest blijkt dat betrokkene vrij is van besmettelijke ziektes. Bijgevolg zijn er geen medische redenen die betrokkene zouden beletten terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verder legt betrokkene een attest maatschappelijk oriëntatie, een inschrijvingsformulier Nederlandse les, richtgraad 1, en een studentenkaart van het CVO voor. Aangezien het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België en er geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd, kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene moeite doet om zich sociaal en cultureel te integreren.

Het feit dat betrokkene aantoonbaar werkzaam te zijn en niet afhankelijk is van het OCMW betekent niet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem schade zou berokkenen. De leeftijd, gezondheid en opleiding die betrokkene heeft genoten staan het immers toe dat de betrokkene in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Gelet op bovenstaande elementen kan gesteld worden dat de situatie van betrokkene in België nog niet van die aard is dat een terugkeer zijn land van herkomst betrokkene ernstige schade zou toebrengen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

"Verwerende partij meent zich te kunnen baseren op het artikel 42quater §1, 4° Vreemdelingenwet om de verblijfsvergunning van verzoeker in te trekken.

Artikel 42quater §1,4° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Overeenkomstig artikel 40ter Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

Vooreerst stelt verzoeker vast dat verwerende partij nagelaten heeft haar beslissing tijdig te nemen waardoor haar beslissing onwettig en onontvankelijk is.

Verzoeker deed zijn aanvraag tot vestiging op 19 november 2009 en op 07 januari 2010 werd hij in het bezit gesteld van een D-visum. (Zie stukken 3 en 4)

De beslissing van verwerende partij om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker dateert van 27 juli 2012, doch werd slechts ter kennis gebracht van verzoeker op 07 februari 2013. (Zie stuk 2)

Om op een wettige manier een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker, diende verwerende partij haar beslissing uiterlijk op 19 november 2012 te nemen én te betekenen.

De wetgeving is hieromtrent immers duidelijk: het is enkel gedurende de eerste drie jaar van het verblijf van het familielid dat er een einde gesteld kan worden aan zijn verblijfsrecht.

Deze periode van drie jaar begint op het ogenblik van de aanvraag van het verblijf door de familielid van de burger van de Europese Unie (RW 28 mei 2010 - Arrest nr. 44.247).

Verzoeker heeft zijn aanvraag te Marokko bij de Belgische diplomatieke en consulaire post gedaan op 19 november 2009 en hij heeft zijn D-visum ontvangen op 07 januari 2010.

Uit artikel 10 §1 van de Richtlijn 2004/38/EG blijkt dat "1. Het verblijfsrecht van de familieleden van de burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven." Uit deze bepaling en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie vaststelt.

In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459-99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat "De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. Blz. 1-273, punt12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht reeksreeks ontleent aan artikel 4 van Richtlijn 68/360 en artikel 4 van Richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven." In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 in punt 63 herhaalt het Hof van Justitie uitdrukkelijk dit standpunt.

In casu ontnemen de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van de lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. (RW van 30 juni 2011, nr. 64 261)

Indien een persoon verblijft in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, vangt de termijn van drie jaar voorzien in artikel 42quater §1 Vreemdelingenwet met andere woorden aan op het moment dat de vreemdeling zich aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakt in deze hoedanigheid door de erkenning van dit recht te solliciteren. (RW van 30 juni 2011, nr. 64 261)

In casu kan worden gesteld dat de verzoekende partij op 19 november 2010, door zijn aanvraag van een visum type D, aan de verwerende partij kenbaar heeft willen maken dat hij zijn verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie wenste uit te oefenen, hetgeen aldus wordt beschouwd als zijnde de aanvangsdatum voor de berekening van de termijn van drie jaar voorzien in artikel 42quater §1 Vreemdelingenwet.

Zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie werd immers reeds onderzocht naar aanleiding van zijn visumaanvraag. De afgifte van de F-kaart heeft dan ook een louter declaratief karakter. Bij de beslissing tot toekenning van het D-visum - zijnde een nationaal visum voor verblijf van meer dan drie maanden - werd reeds nagegaan of verzoeker diende te worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie en of hij voldeed aan de eventuele bijkomende voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Door de toekenning van het gevraagde visum erkende verweerder dan ook dat verzoeker gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. (RW 19 september 2011 - nr.66 851)

Uit al het voorgaande blijkt dat verwerende partij haar beslissing uiterlijk voor 19 november 2012 diende te nemen én te betekenen aan verzoeker, hetgeen zij aldus nagelaten heeft te doen.

Het feit dat de beslissing reeds op 27.07.2012 werd genomen, doch slechts aan verzoeker werd betekend op 07.02.2013 is uitsluitend te wijten aan de eigen onzorgvuldigheid van verweerder. Wanneer de wet niets voorschrijft, dienen bestuurlijke rechtshandelingen binnen een redelijke termijn te worden genomen en te worden betekend. In casu wachtte verweerder een half jaar alvorens tot betekening over te gaan waardoor deze redelijke termijn schromelijk overschreden werd. Deze onzorgvuldigheid kan dan ook geenszins ten laste van verzoeker worden gelegd.

Derhalve dient de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk verklaard te worden.

Aangaande het gebrek aan een gezamenlijke vestiging en de elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Vervolgens wordt het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat verzoeker niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote.

Verzoeker werd reeds een verblijf toegekend op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Dit verblijfsrecht intrekken dient dus afdoende te worden gemotiveerd.

In casu wordt in het eerste onderdeel van de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten in de zin van artikel 42quater §1, 4° Vreemdelingenwet en wordt in het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vastgesteld dat er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie.

Overeenkomstig het arrest Diatta van het Hof van Justitie van 13 februari 1985 en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen niet vereist (RvS 24 april 1995, nr.53 030; RvS 5 maart 2004, nr.128 878; RvS 4 oktober 2005, nr.149 807; RvS 8 mei 2006, nr. 158 407). De bestreden beslissing stelt in een eerste onderdeel vast dat verzoeker en zijn echtgenote op een apart adres staan ingeschreven. Dit feit verhindert op zich niet dat er sprake is van een gezinscel. Louter op basis van het feit dat verzoeker niet samenwoont met zijn echtgenote kan er geenszins gesteld worden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. (RW 12 september 2011, nr. 66 481)

De bestreden beslissing schendt dan ook de materiële motiveringsplicht aangezien verwerende partij op basis van de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote zijn ingeschreven op een afzonderlijk adres op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling komt dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging. Artikel 42quater §1 Vreemdelingenwet vereist inzake het ontbreken van een gezamenlijke vestiging een afdoende motivering die in casu niet deugdelijk is. (RW 12 september 2011, nr. 66 481)

In het tweede onderdeel van de bestreden beslissing maakt de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van de aanwezigheid van zgn. schijnelementen.

Verzoeker bevindt zich in de loop van het derde tot het vijfde jaar van zijn verblijf als familielid van een burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 42quater §1 Vreemdelingenwet volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid van datzelfde artikel bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt echter genoeg met louter eenzijdige verklaringen vanwege de echtgenote van verzoeker. Alvorens een ingrijpende beslissing te treffen waarbij het toegekend verblijfsrecht van verzoeker in het derde jaar beëindigd wordt, dient de Dienst Vreemdelingenzaken de eenzijdige verklaringen van verzoekers echtgenote in de delicate materie inzake de oprechtheid van het huwelijk verder te onderzoeken, wat minstens het aftoetsen van het standpunt van verzoeker impliceert. De Dienst Vreemdelingenzaken had minstens de moeite kunnen nemen om deze verklaringen verder te onderzoeken en verzoeker hieromtrent te horen. Immers, de onderzoeksverplichting is inherent verbonden aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker is - op basis van deze louter eenzijdige verklaring die overigens niet wordt geschraagd met actuele andere elementen - in de onmogelijkheid om zich te verweren. (RW 12 september 2011, nr. 66 481)

In casu blijkt uit het administratief dossier dat er geen verder onderzoek inzake de eenzijdige verklaringen van de echtgenote van verzoeker werd verricht, wat leidt tot de vaststelling dat de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Het feit dat de echtgenote van verzoeker een klacht zou hebben ingediend wegens schijnhuwelijk doet niet terzake. Tot op heden werd er immers niet aangetoond dat het hier effectief over een schijnhuwelijk zou gaan. De beslissing, met dermate ernstige gevolgen voor verzoeker, dient daarentegen gestoeld te worden op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aangezien de vaststelling dat er sprake is van elementen die wijzen op een schijnsituatie niet steunt op een deugdelijke feitenvergaring, wordt artikel 42quater §1 Vreemdelingenwet, alsook de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden. (RW 12 september 2011, nr. 66 481)

- Aangaande het onderzoek naar de socio- economische integratie

Bovendien blijkt uit de bewoordingen van artikel 42quater §1, laatste lid Vreemdelingenwet dat het beëindigen van het verblijfsrecht geen automatisme mag zijn. Zo wordt het woordje "kan" gebruikt. Tevens blijkt uit dit artikel dat er een proportionaliteitsafweging moet worden gemaakt. Verzoeker is van oordeel dat de overweging in de bestreden beslissing, die hiernaar refereert, op dit punt geenszins afdoende is.

De wetgever stelt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In casu stelt verwerende partij dat er naast het attest van maatschappelijke oriëntatie geen bijkomende bewijzen worden voorgelegd zodat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoeker moeite doet om zich sociaal en cultureel te integreren.

Verzoeker legt daarentegen een arbeidscontract van onbepaalde duur, verscheidene loonfiches, een attest van niet-tenlasteneming van het OCMW, een inschrijvingsformulier Nederlandse les, een kwalificatieattest als lasser, een attest van maatschappelijk oriëntatie en een inschrijvingsbewijs van de mutualiteit voor, zijnde verscheidene bijkomende bewijzen dat verzoeker wel degelijk moeite doet om zich sociaal en cultureel te integreren. De wetgever verlangt immers van nieuwkomers dat ze de taal leren en moeite doen om zich in te schakelen in het maatschappelijke en economische leven, hetgeen in casu onbetwistbaar wordt aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de overheid een beslissing neemt op basis van onvolledige feitelijke gegevens.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft nochtans tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een bepaalde

beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte al de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient met name te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient met andere woorden te stoelen op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert.

Verzoeker verblijft reeds sedert januari 2010 in België waardoor kan worden aangenomen dat de socio-economische integratie van verzoeker in België van die aard is dat ze het behoud van zijn verblijfsrecht kan rechtvaardigen.

Met de verscheidene bijkomende bewijzen die aantonen dat verzoeker wel degelijk moeite doet om zich sociaal en cultureel te integreren (arbeidscontract, verscheidene loonfiches, een attest van niet-tenlasteneming van het OCMW, een inschrijvingsformulier Nederlandse les, een attest van maatschappelijk oriëntatie, een kwalificatieattest als lasser en een bewijs van inschrijving in de mutualiteit), wordt in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden.

De wetgever stelt daarentegen dat indien de betrokkene in staat is zijn sociale, culturele en economische integratie in België aan te tonen - hetgeen in casu het geval is - dit een reden uitmaakt om de betrokkene alsnog toe te laten tot een verblijf in het Rijk. Uit het feit dat verzoeker tewerkgesteld is in België en er opleidingen volgt, blijkt duidelijk dat verzoeker inderdaad moeite doet zich in het Rijk te integreren. Het druist in tegen de wil van de wetgever om, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing ten onrechte doet, de omstandigheid dat verzoeker werk heeft in België en er opleidingen volgt, als argument aan te wenden om betrokkene alsnog terug te sturen naar zijn land van herkomst, omwille van het feit dat deze elementen betrokkene toelaten om in zijn land van herkomst gemakkelijk te worden tewerkgesteld.

De gevolgtrekkingen die de Dienst Vreemdelingenzaken uit de neergelegde stukken afleidt, zijn dan ook kennelijk onredelijk (in weerwil van de voorgebrachte informatie).

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motivering van een beslissing deze maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,150). Verzoeker kan uit de bestreden beslissing aldus onmogelijk afleiden of zijn gegevens correct werden beoordeeld en of de overheid op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samenvattend kan er aldus worden besloten dat uit het voorgaande is gebleken dat de motivering van de bestreden beslissingen geenszins kan worden beschouwd als afdoende waardoor een dergelijke motivering de beslissingen niet kan schragen. Een beslissing die de formele en de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd."

2.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel tussen de verzoeker en diens echtgenote waardoor er een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van de verzoeker als familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is. Daarenboven oordeelt de verweerder dat de situatie van de verzoeker in België niet van die aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem ernstige schade zou toebrengen.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij in essentie de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht uitwerkt, waarbij hij er blijk van geeft de motieven van de bestreden beslissing te kennen doch waarbij hij niet aantoont dat deze motieven niet afdoende zouden zijn. Het middel wordt dan ook onderzocht in functie van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet aangetoond.

2.1.2 *In casu* dient de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht ten tijde van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

2.1.2.1 De verzoeker stelt dat artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden is omdat de verweerder de bestreden beslissing op grond van deze bepaling uiterlijk voor 19 november 2012 diende te nemen en te betekenen aan de verzoeker terwijl de betekening *in casu* dateert van 7 februari 2013.

De redenering van de verzoeker dat de termijn van drie jaar bedoeld in artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet begint te lopen vanaf de aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging (visum type D) in het land van herkomst, klopt echter niet.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te

verblijven met de in het EU-Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naargelang het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen. De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk België, nrs. 62 en 63, met verwijzingen naar eerdere rechtspraak).

Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfstitel, te dezen de F-kaart die op 7 juli 2010 aan verzoeker werd afgegeven. De afgifte van de F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van het recht van de Unie worden opgelegd (vaste rechtspraak van de RvS, nr. 208.587 van 29 oktober 2010, nr. 216 010 van 26 oktober 2011, nrs. 216 205 en 216 206 van 9 november 2011, nrs. 216 320, 216 321 en 216 325 van 17 november 2011, nr. 217.527 van 24 januari 2012 en nr. 218.186 van 23 februari 2012).

De Belgische wetgever heeft in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, zoals van kracht ten tijde van de bestreden beslissing, bepaald dat na erkenning van het verblijfsrecht een verificatie van de verblijfsvoorwaarden kan geschieden gedurende de eerste drie jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan.

Het Hof van Justitie oordeelt dat, ondanks het declaratoire karakter van een verblijfsvergunning, het de Staten toegestaan is maatregelen te nemen om de bevolkingsbeweging na te gaan (HvJ, 16 maart 2000, C-329/97, Ergat S., overweging 54: *“Het gemeenschapsrecht heeft de lidstaten immers niet de bevoegdheid ontnomen, maatregelen te treffen ter verzekering dat de nationale instanties precies op de hoogte zijn van de bevolkingsbewegingen op hun grondgebied”*). Meer bepaald in zijn arrest Sahin van 17 september 2009 gekend onder nummer C-242/06 stelt het Hof van Justitie in overweging 59: *“Hoe dan ook heeft het Hof reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijstechnische waarde heeft, en dat de lidstaten weliswaar de bevoegdheid hebben, te eisen dat op hun grondgebied aanwezige vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken en tijdig een aanvraag om verlenging daarvan indienen, en in beginsel de niet-nakoming van dergelijke verplichtingen kunnen bestraffen, maar dit neemt niet weg dat de lidstaten in dit verband geen maatregelen mogen nemen die onevenredig zijn aan vergelijkbare nationale situaties (zie arrest van 16 maart 2000, Ergat, C-329/97, Jurispr. blz. I-1487, punten 52, 55, 56, 61 en 62).”*

Aangezien er situaties denkbaar zijn dat een vreemdeling het Rijk binnenkomt in verschillende hoedanigheden, is het derhalve niet onredelijk te verlangen van de vreemdeling dat hij kenbaar maakt wanneer hij van zijn verblijfsrecht in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie wenst gebruik te maken zodat een lidstaat zijn controlerecht kan uitoefenen en kan bepalen welke de aanvangsdatum is om een verblijf te beëindigen indien er bijvoorbeeld geen gezamenlijke vestiging meer is.

In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dient aangenomen te worden dat indien een persoon verblijft in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, de controleperiode voorzien in artikel 42^{quater} (oud en nieuw) van de vreemdelingenwet aanvangt op het moment dat de vreemdeling zich kenbaar maakt in deze hoedanigheid (cfr. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.587 en RvS 23 februari 2012, nr. 218.186)

In casu, stelt de Raad bij nazicht van het administratief dossier vast dat verzoeker, die het Rijk heeft betreden in het bezit van een visum type D, op 23 maart 2010 een inlichtingenbulletin heeft ondertekend waarin hij verklaart naar België te zijn gekomen om zich bij zijn echtgenote, die de Belgische nationaliteit heeft, te vestigen. Hieruit kan worden opgemaakt dat de verzoeker op 23 maart 2010 zijn hoedanigheid als familielid van een Belgische onderdaan kenbaar heeft gemaakt.

Hieruit volgt dat *in casu* overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet tot 23 maart 2013 een einde kon worden gesteld aan verzoekers verblijf op grond van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

De verzoeker betwist niet dat de verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing maar is van oordeel dat de bestreden beslissing binnen de termijn van 3 jaar dient te worden genomen én ter kennis gebracht. Doordat de kennisgeving van de bestreden beslissing wel buiten de voormelde termijn zou vallen, is volgens de verzoeker artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet geschonden.

De verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat ook de kennisgeving van de beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd dient plaats te vinden vooraleer de wettelijk voorziene termijn van 3 jaar is verlopen. Immers voorziet artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet enkel in een

vervaltermijn voor het nemen van de beslissing waarmee het verblijfsrecht wordt beëindigd en blijkt uit geen enkele bepaling dat ook de kennisgeving op straffe van verval dient te geschieden binnen diezelfde termijn van drie jaar. Daarenboven heeft een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers kritiek op de tijdigheid van kennisgeving van de bestreden beslissing kan derhalve niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Het blijkt dan ook niet dat *in casu* buiten de bij artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zou zijn overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoeker. De genoemde bepaling is niet geschonden.

2.1.2.2 De Raad volgt de verzoeker waar deze stelt dat de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan niet vereist dat er effectieve samenwoning is. Overeenkomstig het arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83) en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er kan dan ook niet besloten worden tot een gebrek aan een gezamenlijke vestiging louter omwille van het gegeven dat de verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenwonen op hetzelfde adres. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de vaststelling dat de echtgenote van de verzoeker opnieuw staat ingeschreven op het adres van haar ouders. Een lezing van de bestreden beslissing leert immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris meerdere elementen aanstipt die in hun globaliteit leiden tot de vaststelling dat er tussen de verzoeker en zijn echtgenote niet langer sprake is van een samenwoning noch van een gezinscel. Zo motiveert de gemachtigde dat verzoekers echtgenote een aangifte van schijnhuwelijk gedaan heeft bij de politie van Antwerpen, waarvan een proces-verbaal is opgesteld op 17 juni 2012, dat de echtgenote via een schrijven van haar advocaat dd. 30 maart 2012 heeft meegedeeld dat zij niet langer een gezin vormt met de verzoeker en gescheiden leeft wegens ernstige huwelijksmoeilijkheden en dat er een echtscheiding zal ingeleid worden voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Het is op basis van het geheel van de bovengenoemde vaststellingen dat de verweerder tot de conclusie is gekomen dat er niet langer sprake is van een samenwoning noch van een gezinscel. De verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote.

De Raad kan de verzoeker evenmin bijtreden waar hij van mening is dat de schijnsituatie zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet te dezen zou zijn toegepast. Dit blijkt geenszins uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien is het toepassingsgebied van artikel 42^{quater}, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet beperkt tot de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Voornoemd artikel is aldus enkel van toepassing op familieleden van burgers van de Unie die ingeschreven zijn aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling. *In casu* heeft verzoeker een recht op gezinshereniging uitgeoefend in functie van zijn Belgische echtgenote; zodat artikel 42^{quater}, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet te dezen niet van toepassing is.

De kritiek van de verzoeker dat het niet is aangetoond dat het effectief over een schijnhuwelijk zou gaan, is dan ook niet dienstig.

2.1.2.3 De verzoeker betoogt verder dat de vaststellingen in de bestreden beslissing gebaseerd zijn op de eenzijdige verklaringen van zijn echtgenote zonder hem persoonlijk te horen.

Het standpunt van de verzoeker strookt niet met de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat er enkel gesteund wordt op de eenzijdige verklaringen van verzoekers echtgenote. In tegendeel blijkt dat een aantal vaststellingen hebben geleid tot de conclusie dat er niet langer een gezamenlijke vestiging noch een gezinscel bestaat tussen de verzoeker en zijn echtgenote. Vooreerst wordt immers vastgesteld dat de echtgenote van de verzoekster opnieuw op het adres van haar ouders is ingeschreven. Deze feitelijke vaststelling, die blijkt uit de gegevens van het Rijksregister en bevestigd wordt door een negatief samenwoningverslag dd. 13 april 2012 van de inspecteur van de politie waarin wordt vastgesteld dat de verzoeker er volgens de bewoners niet meer woonachtig is en dat de relatie is afgelopen, wordt door de verzoeker niet betwist. Ook verwijst de bestreden beslissing naar een schrijven van de raadsman van verzoekers echtgenote dd. 30 maart 2012 waarin melding wordt gemaakt dat er ernstige huwelijksproblemen zijn, dat de verzoeker en zijn echtgenote niet langer een gezin vormen en gescheiden leven en dat de advocaat het mandaat heeft gekregen om de echtscheiding eerstdaags in te leiden bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Ook dit schrijven bevindt zich in het administratief dossier en de verzoeker betwist thans geenszins de erin vermelde huwelijksproblemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de aangifte inzake schijnhuwelijk als determinerend motief naar voor wordt geschoven voor de vaststelling dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel.

De verzoeker verwijst naar het arrest nr. 66 481 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad wijst er echter op dat dit arrest de vernietiging van een beslissing betreft die werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet zoals dat van kracht was vóór de vervanging ervan bij artikel 12 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet (oud) bepaalde als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Meteen is duidelijk dat de juridische situatie toen anders was. Er kon immers slechts tijdens de eerste twee jaren een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie (of een Belg) en in de loop van het derde jaar kon het verblijfsrecht slechts worden beëindigd indien de elementen van artikel 40, §1, eerste lid werden aangevuld met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Ook blijkt uit het genoemde arrest nr. 66 481 dat het in de zaak die toen voorlag van wezenlijk belang werd geacht dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging van de echtgenoten niet volstond voor de beëindiging van het verblijfsrecht aangezien na twee jaar en de in loop van het derde jaar zwaarwegendere elementen nodig waren, met name elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Het betoog van de verzoeker, dat onmiskenbaar is gestoeld op het aanwezig zijn van schijnelementen als absolute voorwaarde voor het beëindigen van het verblijfsrecht in de loop van het derde jaar van het verblijf, mist dan ook juridische grondslag.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verweerder zou oordelen dat er sprake is van een schijnhuwelijk tussen de verzoekster en zijn echtgenote. Evenmin blijkt, zoals hierboven besproken, dat de aangifte inzake schijnhuwelijk determinerend is voor de vaststelling dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote.

De Raad is dan ook van oordeel dat de verweerder uit het geheel van de boven genoemde vaststellingen, die door de verzoeker niet worden betwist, op goede gronden en naar alle redelijkheid kon oordelen dat er niet langer sprake was van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker meent dat hij de mogelijkheid diende te krijgen om zich te verdedigen aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk, merkt de Raad op dat de verzoeker wederom vertrekt van de verkeerde veronderstelling dat de bestreden beslissing uitspraak zou doen over het bestaan van een schijnhuwelijk. De bestreden beslissing motiveert enkel dat er geen sprake meer is van een samenwonen, noch van een gezinscel, en dit op grond van meerdere elementen die niet enkel de aangifte inzake schijnhuwelijk betreffen. Bovendien verduidelijkt de verzoeker nergens welke elementen hij zou hebben aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op het vastgestelde gebrek aan gezamenlijke vestiging of gezinscel. De verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek.

2.1.2.4 Tot slot is de verzoeker van oordeel dat de verweerder de door hem voorgelegde stukken inzake zijn sociale, economische en culturele integratie foutief en kennelijke onredelijk beoordeeld heeft.

Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 16 mei 2012 kennis nam van het schrijven van 19 maart 2012 waarbij hij werd uitgenodigd alle mogelijke informatie omtrent de humanitaire elementen in de zin van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet over te maken. Uit het dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken overmaakte:

- Arbeidscontract dd. 14 oktober 2011 bij de firma V.
- Verscheidene loonbrieven juni 2011 tot en met maart 2012
- Verklaring dd. 7 mei 2012 van het OCMW van Antwerpen waaruit blijkt dat de verzoeker geen financiële steun ontvangt
- Studenten- en bibliotheekkaart CVO
- Attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie 2010-2011
- Medisch attest dd. 4 mei 2012 waaruit blijkt dat de verzoeker niet lijdt aan ziekten die de volksgezondheid kunnen bedreigen
- Kwalificatie-attesten PE-lasser dd. 28 februari 2012 waaruit blijkt dat de verzoeker in opdracht van zijn werkgever V. met succes bepaalde testen heeft afgelegd als lasser
- Inschrijvingsformulier les Nederlands CVO
- Bewijs lidmaatschap ziekenfonds
- Marokkaans paspoort

De verzoeker uit kritiek op de bestreden beslissing waar deze stelt dat er geen bijkomende bewijzen worden voorgelegd en wijst er op dat hij tevens een arbeidscontract van onbepaalde duur, verscheidene loonfiches, een inschrijvingsformulier Nederlandse les, een kwalificatieattest als lasser, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsbewijs van de mutualiteit heeft voorgelegd. Hij meent dat deze elementen voldoende aantonen dat hij wel degelijk moeite doet om zich sociaal en cultureel te integreren en zich in te schakelen in het maatschappelijke en economische leven. Volgens de verzoeker is de bestreden beslissing gebaseerd op onvolledige feitelijke gegevens en dat de gevolgtrekkingen van de verweerder kennelijk onredelijk zijn.

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet – dat voorziet dat het bestuur bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie en met de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong – als dusdanig geen plicht tot motivering omvat. Niettegenstaande dit gegeven kan echter worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een uitgebreide motivering bevat met betrekking tot de humanitaire elementen en dat de verweerder een grondig onderzoek geleverd heeft van de door de verzoeker gevoegde stukken.

Uit de redactie van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de thans door de verzoeker opgesomde stukken allen door de verweerder in rekening werden genomen. Zo wordt expliciet verwezen naar het attest maatschappelijke oriëntatie, het inschrijvingsformulier Nederlandse les richtingsgraad 1 en de studentenkaart van het CVO. Hieromtrent heeft de verweerder overwogen dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is en dat er, naast de genoemde stukken geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd. Hieruit leidt de verweerder af dat het niet blijkt dat de verzoeker moeite doet om zich sociaal en cultureel te integreren. Daarnaast wordt ook de economische integratie van de verzoeker, met name het feit dat hij werk heeft en niet afhankelijk is van het OCMW bij de beoordeling overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet betrokken, zij het dat de verweerder van oordeel is dat deze feiten niet impliceren dat een terugkeer naar het land van herkomst aan de verzoeker schade zal berokkenen aangezien zijn leeftijd, gezondheid en opleiding het toestaan dat hij in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Concluderend stelt de verweerder vast dat verzoekers situatie in België nog niet van die aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem ernstige schade zou toebrengen.

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verweerder de economische, sociale en culturele situatie van de verzoeker daadwerkelijk heeft beoordeeld in het licht van de door hem ingediende attesten en overeenkomsten. Er wordt wel degelijk rekening gehouden met het feit dat de verzoeker werk heeft, hetgeen hij blijkt van de stukken van het dossier heeft aangetoond met een arbeidscontract en loonfiches. De attesten van lasser kaderen in het door de verzoeker uitgeoefende beroep, in deze attesten wordt immers de werkgever van de verzoeker vermeld. De verzoeker lijkt in zijn betoog de sociale en culturele integratie te verwarren met de economische integratie. Het is enkel omtrent de sociale en culturele integratie dat wordt geoordeeld dat de verzoeker met de documenten die hij dienaangaande voorlegt, niet aantoont dat hij moeite doet om zich sociaal en cultureel te integreren. De visie van de verzoeker dat ook zijn arbeidscontract, loonfiches en attest van lasser aantonen dat hij sociaal en cultureel zou zijn geïntegreerd gaat echter niet op. Deze elementen betreffen immers de economische integratie, die te dezen niet ter discussie staat, maar waarvan wordt geoordeeld dat dit niet impliceert dat een terugkeer

naar het land van herkomst aan de verzoeker schade zal berokkenen. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het oordeel van de verweerder dat zijn leeftijd, gezondheid en opleiding aantonen dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Gezien de kwalificaties van lasser waarover de verzoeker beschikt en gezien zijn jonge leeftijd – de verzoeker is 30 jaar oud – en de goede gezondheid waarin hij verkeert, elementen die allen blijken uit de stukken van het administratief dossier, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat een terugkeer naar het land van herkomst aan de verzoeker geen ernstige schade zal toebrengen. Ook het oordeel dat de verzoeker niet aantoont moeite te doen om zich sociaal en cultureel te integreren, is niet kennelijk onredelijk gelet op de gegevens van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat de verzoeker geen enkel ander attest heeft overgemaakt dat er op zou kunnen wijzen dat hij, los van de verplichtingen die volgen uit zijn verblijfsstatuut als familielid - niet EU-onderdaan - van een Belg (het volgen van een cursus Nederlands en een cursus maatschappelijke integratie), moeite doet om zich op sociaal en cultureel vlak te integreren.

Tot slot kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij in vage termen stelt dat “*de wetgever*” voorziet dat indien men in staat is zijn sociale, culturele en economische integratie aan te tonen, dit een reden uitmaakt om alsnog toegelaten te worden tot een verblijf in het Rijk. De verzoeker duidt hierbij geen wettelijke bepaling aan waaruit dit dan wel zou blijken. Los nog van het feit dat hierboven reeds is uiteengezet dat op goede gronden werd vastgesteld dat de verzoeker niet aantoont moeite te doen om zich sociaal en cultureel te integreren, dient te worden opgemerkt dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet slechts voorziet dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht “*rekening wordt gehouden met*” de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet bepaalt echter geen criteria aangaande de sociale, economische en culturele integratie die de verweerder ertoe zouden verplichten om alsnog toegelaten te worden tot verblijf wanneer niettemin de wettelijke voorwaarden voor beëindiging ervan zijn vervuld. Het blijkt dan ook dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het beëindigen van het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie *cq* een Belg, een ruime beoordelingsmarge heeft wat betreft de elementen voorzien in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Deze ruime beoordelingsbevoegdheid wordt geenszins overschreden door de “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*” te beoordelen in het licht van de schade die een verwijdering of een terugkeer naar het land van herkomst zou berokkenen. Meer nog, dergelijke beoordeling is in overeenstemming met overweging 23 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, die in België onder meer bij 42^{quater} van de vreemdelingenwet werd omgezet.

De vaststelling dat de verzoeker gezien zijn leeftijd, gezondheid en opleiding in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld en de vaststelling dat de situatie van de verzoeker in België niet van aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst aan hem ernstige schade zou toebrengen, wordt door de verzoeker geenszins betwist. De verzoeker toont dan ook niet aan dat *in casu* niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij de beoordeling van de elementen voorzien in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Evenmin toont de verzoeker aan dat de beoordeling van de verweerder, die daarenboven blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk zou zijn.

Het feit dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift te kennen geeft dat hij van mening is dat hij met de stukken die hij heeft voorgelegd wel aantoont dat zijn integratie van aard is dat ze het behoud van het verblijfsrecht in België kan rechtvaardigen, betekent nog niet dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de gegevens van het administratief dossier zou hebben besloten dat de situatie van de verzoeker in België niet van die aard is dat de terugkeer naar zijn land van herkomst hem ernstige schade zou toebrengen. Het loutere feit dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder, maakt immers nog niet dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn.

2.1.3 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Op grond van de uiteenzetting van verzoeker kan ook niet worden aangenomen dat het door verweerder gevoerde onderzoek naar het nog bestaan van een gezinscel niet met de nodige zorgvuldigheid werd gevoerd of dat bijkomende onderzoeken zich opdrongen, minstens toont verzoeker niet aan welk belang

hij heeft bij dit betoog nu hij zelf ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat verder onderzoek gegevens aan het licht zou hebben gebracht die een andere uitkomst tot gevolg had kunnen hebben.

De verzoeker maakt met zijn betoog evenmin aannemelijk dat de beoordeling inzake de sociale, economische en culturele integratie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet op incorrecte feitenvinding zou berusten of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Evenmin is er sprake van een schending van artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet.

3.1.4 Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2 Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE